

„Když jsem stěhovala stůl, vytrhl se z koberce kus vláken.“
Jeho ježek ztuhne, ponejvíc připomíná plyšovou klíčenku.
Táta si ho opatrně zastrčí do kapsy, kde zůstane.

Sbírám hrnky, táta drží talíře. Potichu dodá: „Měl jsem strach, že se ti život po rozchodu rozsype.“

Zaváhám a vzpomenu si na některé ty noci, co jsem nemohla spát, pak vědomě sáhnu do vzduchu a vytvaruju z něj nového, pestrobarevného ježka. „Byl to debil,“ procedím mezi zuby a posadím si ostnaté klubko na poličku k promofotce. Vedle ní stojí zarámovaná fotka z výletu na Říp – Marek se na ní směje proti slunci.

Tohle ježčí připomenutí si nechávám. Je postavené na faktech, štípe jen symbolicky – jako když si do diáře píšete termíny vakcinace.

Ve 14:26 se zabouchnou dveře. V bytě zůstává ticho, jeden plyšový chrápající ježek v tátově kapse zapomenutého kabátu a ten můj – ostnatý, barevný, přesně tak ostrý, abych udržela potřebnou pozornost.

